

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ZERUYA SHALEV

Viața amoroasă

Traducere din ebraică și note de
IOANA PETRIDEAN

HUMANITAS
fiction

Pentru Marva

Capitolul 1

El nu e tatăl meu și nici mama mea, atunci de ce-mi deschide ușa casei lor, umplând cu trupul său cadrul îngust al ușii și apă-sând clanța? Încep să mă dumiresc, din câte se pare, am greșit etajul, însă plăcuța aceea ornamentată îmi spune cu încăpățănare că aceasta este casa lor sau, cel puțin, că aceasta a fost casa lor, așa că întreb cu voce slabă ce s-a întâmplat cu părinții mei, iar el deschide cu generozitate o gură mare, întunecată, nu li s-a întâmplat absolut nimic, Yaarah, și numele meu se zbate pe buzele lui ca un pește prins în năvod, iar eu mă reped înăuntru, brațul meu se freacă de mâna lui rece, fină, mă pierd în salonul gol, deschid brusc ușa dormitorului lor.

Își întorc fețele către mine ca și când ar fi fost prinși asupra faptului, iar eu observ că ea stă culcată pe pat, cu capul învelit într-un prosop de bucătărie înflorat, iar cu mâna își susține fruntea, ca și când ar fi în pericol să se prăbușească, și tata stă pe marginea patului, cu un pahar cu apă tremurându-i în mână, balansându-se ritmic dintr-o parte în alta, iar pe podea, între picioarele sale, o baltă micuță. Ce s-a întâmplat, întreb eu, iar ea spune, nu mă simt prea bine, și tata zice, acum vreo două minute se simțea excelent, și ea mormăie, vezi, nici de data asta nu mă crede. Ce-a spus medicul, întreb eu, iar tata răspunde, care medic, e sănătoasă ca un taur, de-aș fi și eu la fel de sănătos ca ea, însă eu insist, dar ați chemat medicul, nu? El mi-a deschis ușa, nu?

Ce medic, Doamne iartă-mă, râde tata, ăla e prietenul meu, Arie Even¹, nu ți-l mai amintești pe Arie? Și mama spune, cum să și-l amintească, nici măcar nu se născuse atunci când a plecat

---

1 *Arie* înseamnă leu, iar *even*, piatră (lb. ebr.).

el din țară, iar tata se ridică, eu merg la el, nu-i frumos să-l lăsăm singur, în felul ăsta. Pare că se descurcă foarte bine singur, se simte ca la el acasă, mama începe să tușească, ochii i se înroșesc, tata îi împinge grăbit paharul cu apă care aproape s-a vărsat de tot, iar ea îl îmbie, rămâi cu mine, Shlomo, nu mă simt bine, dar el e deja la ușă, rămâne Yaarah cu tine, spune el și ocolește mica baltă transparentă, pentru ce altceva facem copiii ?

Furioasă, ea bea ce-a mai rămas din apă și trage de prosopul înfășurat în jurul capului, părul rar îi răsare de sub el asemenea acelor unui arici, iar în timp ce ea încearcă să-l aranjeze lipindu-l de frunte, eu mă gândesc la coama pe care-o avea pe vremuri, coama aceea splendidă care-o urma peste tot, jucăușă ca un pui de pisică, și o întreb, de ce l-ai tăiat, e ca și cum ți-ai tăia un picior, ți-ai fi tăiat un picior cu atâta ușurință ? Iar ea îmi spune, nu mi se mai potrivea atunci, după ce totul s-a schimbat, și-și îndreaptă spatele și se uită la ceas nervoasă, cât timp are de gând să stea aici, m-am săturat de zăcut în pat în miezul zilei.

Deci chiar nu ești bolnavă, spun eu surprinsă, iar ea zâmbește, bineînțeles că nu, pur și simplu nu-l suport pe individul ăsta, și eu adaug imediat, nici eu, pentru că, atunci când brațul lui îl atinsese pe-al meu, simțisem o înțepătură ca de insectă și chiar îmi verific mâna, căutând o umflătură sau o iritație a pielii, și atunci o întreb de ce.

E o poveste lungă, spune ea, tatăl tău îl admiră, au studiat împreună, în urmă cu treizeci de ani, i-a fost cel mai bun prieten, dar eu am avut întotdeauna impresia că Arie nu face decât să se joace cu el, folosindu-l chiar, nu mi se pare capabil de vreun sentiment. De exemplu, ani de zile n-am avut nici o veste de la el și, din senin, apare la ușă noastră pentru că are nevoie ca tatăl tău să-i rezolve nu știu ce soției sale.

Dar spuneai că nu locuiește în țară, mă surprind eu luându-i apărarea, însă ea continuă cu furie, așa e, au fost în Franța și abia acum s-au întors, e clar că, atunci când vor, pot să țină legătura, și face o mutră indignată, ca un triumphi acoperit de riduri și pete de bătrânețe, totuși copilăroasă, și ochii i se îngustează din nou, opaci, asemenea unor ferestre care n-au mai fost curățate

de ani de zile, păzind nasul acela frumos, drept, pe care l-am moștenit și eu, iar dedesubtul lui, buzele încordate și pline de amărăciune, palide, care se strâng încet, încet, ca și când ar fi fost supte înăuntru.

Ce-a făcut în Franța, întreb eu, iar ea mormăie, ce-a făcut peste tot, nimic. Tata e convins c-a luat parte la cine știe ce misiune de securitate, ceva strict secret, însă, din câte știu eu, n-a făcut decât să trândăvească, pur și simplu, pe banii soției sale putred de bogate, un gunoi care s-a căsătorit cu banii ei, iar acum s-a întors să se dea mare cu manierele pe care le-a deprins, și-am văzut cum ochii i se înfig în oglinda de pe perețele din fața ei, urmăresc felul în care cuvintele îi ies din gură, murdare, otrăvite, și mă gândesc din nou, cine știe ce-ar fi în stare să spună despre mine, dar pentru că atmosfera devenise sufocantă în jurul ei, zic, trebuie să plec, dar ea spune repede, nu încă, încerca să mă țină lângă ea așa cum încercase să-l rețină și pe el, mai stai cu mine până pleacă; o întreb de ce, iar ea ridică din umeri cu un gest copilăresc, nu știu.

Un miros înțepător de țigări franțuzești venea din salon, iar tatăl meu, care niciodată nu permisesese nimănui să fumeze lângă el, părea să fi făcut pe el de încântare în fumul gros, chirchit pe canapea, iar în fotoliul lui moale stătea tolănit oaspetele, relaxat și profund mulțumit, holbându-se la felul în care mi-am făcut eu intrarea în cameră. Ți-o amintești pe Yaarah, îl îmbie tatăl meu, aproape implorându-l, iar oaspetele spune, mi-o amintesc o copilă, n-aș fi recunoscut-o, apoi se ridică din fotoliu cu o sprinteneală surprinzătoare, întinzându-mi mâna aceea frumoasă, brună, cu degete lungi, zâmbind ironic, întotdeauna te pripești să tragi cele mai rele concluzii? Și-i explică tatălui meu, când m-a văzut la ușă, m-a privit ca și când v-aș fi omorât pe amândoi, iar ea ar fi urmat la rând, și eu spun, așa e, iar mâna mea cade din mâna sa grea – e surprinzător cum mâna unui om poate pur și simplu să leșine – pentru că el îi dă drumul brusc, înainte ca eu să fiu pregătită, și se așază înapoi în fotoliu, ochii săi întunecați și cenușii îmi caută fața, pe care eu încerc s-o ascund printre șuvițele de păr; mă așez în fața lui și-i spun tatălui meu, mă grăbesc, Yoni mă așteaptă acasă. Cum se simte

mama ta, întrebă oaspetele, iar vocea lui e gravă și provocatoare, și eu spun, nu prea bine, schițând un zâmbet strâmb, ca întotdeauna când mint, iar tata se uită la el cu ochi strălucitori, știi c-am fost colegi de școală în tinerețe, spune el, eram mult mai tineri decât tine, chiar am locuit împreună o vreme, dar ochii oaspetelui nostru nu strălucesc la rândul lor, ca și când aceste amintiri nu l-ar entuziasma prea tare, dar tata nu renunță, așteaptă o clipă, sare de pe canapea, trebuie să-ți arăt fotografia noastră, ca de obicei, evocarea trecutului îi stârnește o emoție copleșitoare, aproape jignitoare.

Din dormitor se aude ecoul cotrobăielilor sale, dulapuri se deschid, cărți se izbesc de podea, acoperind tăcerea noastră, o tăcere supărătoare, neplăcută, iar musafirul își aprinde încă o țigară, nici măcar nu încearcă să întrețină conversația, mă ținutuește cu privirea aceea arogantă, provocatoare, și totuși apatică, prezența lui umple încăperea, iar eu încerc să-i întorc o privire plină de scânteie, însă ochii mei rămân lipsiți de strălucire, neîndrăznind să urce deasupra nasturilor desfăcuți ai cămășii sale scurte, care dezvăluie un piept brun și fin, apoi privirile îmi alunecă spre picioarele sale, spre pantofii ridicol de lustruiți, cu vârful ascuțit, iar între ei zăresc o plasă mare, de culoare închisă, pe care scrie cu litere aurii *Rive Gauche*, îmbrăcăminte pariziană, iar eu îmi înghit un zâmbet, atâta ostentație mă ametește, felul în care stă plasa acolo, dinaintea chipului său opac și aluziv, zâmbetul îmi stă în gât, tușesc stânjenită, caut ceva de zis și în cele din urmă spun, sigur n-o va găsi, nu găsește niciodată nimic.

N-o va găsi pentru că fotografia se află la mine, mă asigură oaspetele în șoaptă și, chiar în clipa aceea, se aude un bufnet urmat de o înjurătură, iar tatăl meu intră în cameră șchiopătând, cu sertarul care îi căzuse pe picior, unde-ar putea fi fotografia aceea, iar oaspetele îl privește cu ironie, încetează, Shlomo, ce mai contează, și eu mă enervez, de ce nu-i spune că fotografia e la el și de ce nu-i spun nici eu, și cum de știa că nu-i voi spune; ca o pereche de escroci, îl urmărim cum caută febril, până în clipa în care simt că nu mai pot îndura și mă ridic, Yoni mă așteaptă acasă, repet acest lucru ca pe o parolă menită să mă

elibereze. Păcat, zice tata cu părere de rău, aş fi vrut să-ţi arăt cum eram noi doi, iar oaspetele spune, ei nu-i foloseşte la nimic lucrul ăsta, şi eu adaug, aşa e, în ciuda faptului că am o dorinţă aproape carnală de a-i vedea faţa smolită şi dură în tinereţe, iar tata mă conduce la uşă şchiopătând şi-mi şopteşte, ia spune-mi, nu e bolnavă cu adevărat, nu-i aşa? Se preface, nu? Iar eu spun, de unde-ai scos chestia asta, chiar e bolnavă, ar trebui să chemi un medic.

Treptele clădirii erau acoperite de frunze moi care începuseră deja să se descompună, iar eu îmi croiam drum cu mare atenţie prin putregaiul acela mustind de apă, strângând cu putere balustrada rece, pe care nu mai târziu de ieri o simţisem fierbinte în mâinile mele, iar astăzi *hamsin*¹-ul explodase şi cerul licărea puţin, dar nu era chiar o licărire de vară, şi am ieşit în bulevard exact la ora la care şoferii încep să aprindă farurile, toate maşinile par la fel şi toţi oamenii seamănă între ei şi m-am pierdut în mulţime, iată-ne pe toţi cufundându-ne treptat în întuneric, pe mama întemniţată în dormitorul ei, pe tata învăluit în broboadele de fum ale energicului său prieten, pe Yoni, care mă aşteaptă acasă, încovoiat de oboseală deasupra computerului, şi pe Shira, care locuieşte nu departe de aici, chiar pe aleea aceasta, de fapt, sunt chiar în faţa clădirii şi sunt ispitită să verific dacă e acasă. Mi se pare că am atât de multe să-i povestesc, deşi vorbisem cu ea la prânz, la universitate; sun, nu primesc nici un răspuns, cu toate astea, mă încăpăţânez, poate că face duş sau e la toaletă, aşa că fac vreo câţiva paşi, mă îndrept spre curtea din spatele clădirii, bat în obloanele trase până ce aud un mieunat, iar la fereastra bucătăriei apare Tulia, pisica Shirei, sătulă să stea singură acasă o zi întreagă, iar eu o mângâi până când începe să toarcă, ridicându-şi coada gri, şi mângâierea aceasta mă linişteşte puţin, la fel şi pe ea, apoi se-aşază la picioarele mele şi mi se pare c-a adormit, dar nu, iată, coada ei ridicată mă urmăreşte când ies din curte, când mă îndepărtez pe aleea întunecată; singurul felinar de pe drum tremură o clipă şi se stinge.

---

1 Vânt cald şi uscat.